

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **W.F.K.**, státní příslušnost Spolková republika Německo, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2014, č. j. 2343/DS/14-3,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 7. 2014, č. j. 7209/OD/14-14/Klep. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky s odůvodněním, že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“).

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě předně poukázal na skutečnost, že žalovaný potvrdil vydané rozhodnutí prvostupňového správního orgánu s odůvodněním sice velmi rozsáhlým, avšak nepřezkoumatelným, přičemž tuto vadu žalobce spatřoval i ve vztahu k vydanému správnímu rozhodnutí prvního stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí žalovaného.

Žalobce dále konstatoval, že při podání žádosti o udělení řidičského oprávnění k prokázání podmínky obvyklého bydliště předložil: (i) potvrzení o přechodném pobytu, kterým doložil, že nejpozději od 7. 10. 2013 pobývá na území České republiky a (ii) výpis z živnostenského rejstříku dokládající jeho profesní vazby s tím, že na území ČR podniká. Správní orgány obou stupňů přitom zcela pominuly, že žadatel v řízení o vydání řidičského oprávnění sice má důkazní povinnost, ale o splnění této důkazní povinnosti je správní orgán povinen žadatele řádně požádat, či jej ke splnění povinnosti řádně vyzvat. Důkazní povinnost žalobce je pak omezena jen na to, co mu zákon ukládá, a v tomto ohledu žalobce předepsané náležitosti a důkazní povinnost beze zbytku splnil.

Žalobce taktéž namítal, že pokud správní orgán žadatele vyzve k prokázání obvyklého bydliště, neboť je toho názoru, že dosavadní důkazní prostředky předložené žadatelem předmětnou skutečnost neprokazují, musí být předmětná výzva dostatečně určitá, jinak nelze z jejího nesplnění dovozovat zákonné důsledky. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně formuloval výzvu k prokázání obvyklého bydliště pouze obecně bez toho, aby konkrétně vymezil, jaké skutečnosti povahy skutkové nebo právní brání žádosti vyhovět, nelze žalobci vytýkat, že by své důkazní povinnosti nedostál. Jestliže § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve svém příkladném výčtu dokladů, resp. důkazních prostředků, uvádí mimo jiné potvrzení žalobce o přechodném pobytu na území České republiky a výpis ze živnostenského rejstříku, mohl žalobce oprávněně očekávat, že svou povinnost k prokázání obvyklého bydliště splnil. Vydanou obecnou výzvou k prokázání obvyklého bydliště bez dostatečné konkretizace skutečností, které vyplynuly z provedení důkazních prostředků a které brání vyhovění žádosti, tak prvostupňový správní orgán dle žalobce zatížil řízení vadou, která měla zásadní vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí. Nastíněný procesní postup totiž svědčí o překročení pravomoci správního orgánu prvního stupně, neboť žalobce vyzval k tomu, co mu zákon neumožňuje. Dále správní orgán prvního stupně ani neuvedl, co je pro něj akceptovatelné ve vztahu k prokázání obvyklého bydliště, když jediným měřítkem je zákon a dostupná judikatura soudů České republiky a Soudního dvora EU.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že postupem, kdy se správní orgán prvního stupně a žalovaný nevypořádali s námitkami žadatele dostatečným způsobem a/nebo vůbec, jako k tomu došlo v tomto případě, bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce byl toho názoru, že v obecné rovině je odůvodnění rozhodnutí každého správního orgánu stále důležitější, poněvadž výrok a odůvodnění je nutno chápat jako celek. Povinné náležitosti odůvodnění rozhodnutí stanoví § 68 odst. 3 správního řádu, které žalobce citoval a z něhož zdůraznil především povinnost vyjádřit v odůvodnění úvahy, jakými se správní orgán řídil při hodnocení jednotlivých důkazů a podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, včetně vypořádání se s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které v odůvodnění

rozhodnutí pouze „komentují“ (popisují) průběh správního řízení, aniž by odůvodnění rozhodnutí obsahovalo shora citované povinné náležitosti, proto žalobce pokládal za naprosto nedostačující a nepřezkoumatelná.

Žalobce dále upozornil na § 87a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), podle kterého k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží cestovní doklad, doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium, fotografie, doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost a doklad o zajištění ubytování na území. Podle § 87n tohoto zákona je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou, kterou cizinec prokazuje mimo jiné adresu pobytu na území České republiky. Podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Skutečnost, že potvrzení o přechodném pobytu je důkazní prostředek, který prokazuje obvyklé bydliště žadatele o získání řidičského oprávnění v České republice, vyplývá z § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 53 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále s poukazem na znění ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu [ve spojení s § 82 odst. 1 písm. d) a § 2 písm. hh) téhož zákona] argumentoval, že zákonodárce stanovil demonstrativním a alternativním výčtem, jaké důkazní prostředky „zajišťují“ žadateli prokázání obvyklého bydliště na území České republiky, pokud nemá na území trvalý pobyt, tj. mimo jiné potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a výpis z živnostenského rejstříku. Z rozhodnutí žalovaného však vůbec není patrné, z jakých důkazů při svých úvahách vycházel a k jakým skutkovým závěrům žalovaný na základě provedení těchto důkazů dospěl. Žalobce s žalovaným souhlasil v tom, že je zákonnou povinností správního orgánu prověřovat, zda žadatel o udělení řidičského oprávnění v ČR má skutečně na území České republiky obvyklé bydliště. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však vůbec nebylo zřejmé, zda vůbec a jakým způsobem žalovaný prověřoval obvyklé bydliště žalobce v České republice, pominou-li se procesní vady řízení uvedené výše. Žalobce byl proto přesvědčen, že žalovaný nejenže nesprávně zjistil skutkový stav, k němuž nadto dospěl na základě procesně vadného postupu, ale současně rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení.

Žalobce zopakoval, že předložil potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky a dále výpis ze živnostenského rejstříku ve vztahu k podnikání na území ČR, čímž splnil podmínky pro prokázání obvyklého bydliště stanovené alternativně zákonem o silničním provozu v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) doložením osobních a profesních vazeb ve vztahu k ustanovení § 2 písm. hh) bodu 2. téhož zákona. Žalobce tak byl přesvědčen o tom, že doložil všechny podklady k prokázání obvyklého bydliště, přičemž jako účelové a nepravdivé hodnotil naznačení žalovaného, že si přechodný pobyt zřídil jen pro účely získání řidičského oprávnění a že přechodný pobyt na území ČR nemá. Stejně tak lze hodnotit výklad ohledně nedostatečného prokázání obvyklého bydliště. Žalobce byl toho názoru,

že žalovaný se snaží argumentovat přenesením důkazního břemene na žalobce stran prokázání obvyklého bydliště, de jure tak aplikuje § 3 správního řádu. V případě takových pochybností je naopak na správním orgánu, aby takovou důvodnou pochybnost prokázal. Žalobce přitom doložením dalších podkladů tuto pochybnost vyvrátil, vycházející z dikce ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu. I ve smyslu ustálené judikatury ve věcech trestních (srovnej např. usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 324/2012) přitom platí, že důvodné pochybnosti musí být reálné a praktické, pro něž existují pádné a rozumně přijatelné důvody, nepostačují pochybnosti nepodložené, efemérní či hypotetické, pochybnosti nesouladné s evidencí soudcovské i lidské zkušenosti a praktického rozumu. Tyto závěry lze přitom dle žalobce aplikovat i na správní řízení. Žalobce v této souvislosti taktéž poukázal na skutečnost, že ustanovení § 3 správního řádu musí být vykládáno a používáno ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu s tím, že na prvním místě je nutno uvést zásadu zákonnosti. Zatímco pro správní orgány, které ve věci rozhodují či jinak konají, platí, že mohou jen to, k čemu je zákony výslovně opravňují (k tomu srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2007, č. j. 8 Ca 224/2005 - 31), u dotčených osob naopak platí, že mají dovoleno vše, co nemají zákonem zakázáno. Jestliže tedy správní orgán na úkor § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu vyžadoval další podklady k prokázání obvyklého bydliště, ačkoli speciální zákon jasně stanoví prokázání obvyklého bydliště těmito podklady, jednalo se zřetelně o zneužití pravomoci pro porušení zásady legality, popř. zneužití hranice správního uvážení.

Žalobce byl proto toho názoru, že zákon o silničním provozu stanoví přísnější podmínky pro dosažení řidičského oprávnění, neboť požaduje splnění podmínky pobytu na území v délce 185 dnů i pro osoby, které mají osobní, nebo profesní vazby (a osobní i profesní vazby zde mají, pokud se sem pravidelně vrací za účelem podnikání, za účelem bydlení, návštěv apod.) v České republice a profesní vazby v jiném členském státě. Vazby žalobce přitom byly prokázány právě přechodným pobytem a ohlášením živnosti s tím, že takovému žadateli nesmí být bráněno ve výkonu jeho podnikání. Podle platného článku 43 SES (Smlouvy o Evropském společenství v konsolidovaném znění) o svobodě usazování nesmí být osob při usazování nikterak bráněno, ani nesmí být oproti tuzemcům její pozice znevýhodněna. Je tedy naprosto legitimní a plně v souladu se svobodou pohybu a svobodou usazování žádat o udělení řidičského oprávnění v kterémkoli členském státě za předpokladu, že žadatel splní podmínky daní právním řádem členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště.

Závěrem žalobce odkázal na relevantní judikaturu správních soudů a zároveň upozornil, že na věc je nutno aplikovat také aktuální a přílehavější judikaturu ESD, např. rozsudek Soudního dvora ve věci Akyüz C-467/10, která zakotvuje povinnost příslušného členského státu po prokázání obvyklého bydliště udělit řidičské oprávnění. Podobně je v této souvislosti nutno odkázat také na rozsudky ESD ve věci C-419/10 Wolfgang Hoffmann vs. Freistaat Bayern a jiné rozsudky ESD, které stanovují povinnost členského státu uznat řidičské oprávnění z jiného státu, pakliže je obvyklé bydliště prokázáno.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného, stejně jako jemu předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce měl možnost nezpochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území České republiky množstvím jím navržených důkazů. Nic takového však nenavrl, ani neprokázal jím tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území České republiky. Z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území České republiky a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu žalovaný považoval polemiky žalobce o tom, že ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložení vydaného potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území a výpisu z živnostenského rejstříku za liché. Namísto zákonem dané součinnosti a povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení žalobce vedl se správními orgány spor o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhal se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokazatelného splnění podmínky obvyklého bydliště na území. K námitce o rezignaci na řádné odůvodnění žalovaný konstatoval, že v žádném případě nerezignoval na odůvodnění svého rozhodnutí; snažil se toliko udržet směr vedeného řízení v mezích zkoumání reálného plnění jedné ze základních podmínek, a to „obvyklého bydliště“, pro možné udělení řidičského oprávnění na území ČR. Skutečnost, kdy žalobce setrval na nesprávném právním názoru a tím i mylném přesvědčení o splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu, a kdy žádné další důkazní prostředky prokazující splnění podmínky obvyklého bydliště nenavrhнул a ani navrhnout nehodlal (jak je patrné z obsahu spisu), nutně vedla k zamítnutí podané žádosti.

Žalovaný byl rovněž přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu nesprávného právního názoru o dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) je z pohledu garance údajů uváděných v řidičském průkazu účelová, tendenční a ve vztahu k odpovědnosti za udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR také bezpředmětná.

Žalovaný tak mj. s odkazem na čl. 7 bod 1. Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech setrval na svých závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat naplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území ČR trvalý pobyt), že nedošlo ke krácení jeho práv a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobce podal u prvostupňového správního orgánu žádost o udělení řidičského oprávnění. K žádosti připojil mj. potvrzení o povoleném přechodném pobytu na území vydané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky a také výpis z živnostenského

rejstříku (se vznikem oprávnění od 6. 11. 2013). Dne 29. 4. 2014 správní orgán prvního stupně pod č. j. 7209/OD/14-5/Klep. vyzval žalobce k odstranění nedostatků podané žádosti nejpozději do 9. 5. 2014 s tím, že žádost je třeba doplnit o:

- osobní návštěvu žalobce za účelem ověření podoby žalobce;
- podpis žalobce;
- prokázání osobních vazeb, resp. prokázání obvyklého bydliště, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání dle ustanovení § 82 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu;

Zároveň bylo řízení o žádosti žalobce přerušeno do doby získání všech podkladů pro udělení řidičského oprávnění, a to včetně získání informací ze strany Spolkového úřadu, dopravního inspektorátu Flensburg - SRN.

Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2014, č. j. 7209/OD/14-14/Klep., správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobcem předložené doklady, které by měly prokázat obvyklé bydliště žadatele na území České republiky, tuto skutečnost neprokazují. Při pobytové kontrole na adrese..., bylo nadto ověřeno, že zde nebyl žalobce ani nikdo jiný přítomen, ani na této adrese nebyl uveden záznam o provozovně, která by se zde měla nacházet dle výpisu z živnostenského rejstříku. Žalobce, pokud jde o prokázání obvyklého bydliště a osobních vazeb k území České republiky, náležitě nereagoval na výzvu správního orgánu doložit ve stanovené lhůtě relevantní důkazní prostředky, které by doplnily, případně vyvrátily pochybnosti správního orgánu ohledně prokázání obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, ani nenavrhł jiný způsob, jak se s doplněním podání na základě vydané výzvy vypořádat. Skutečnost, že jediným důkazem toho, že se žalobce zdržuje na jím uvedené adrese, je jeho jméno na dlouhém seznamu cizinců umístěném na schránce, správní orgán nepovažoval za prokázání obvyklého bydliště na území ČR. Dle závěru správního orgánu tak žalobce jako žadatel o udělení řidičského oprávnění nesplnil jednu ze základních podmínek, a to podmínku obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Pokud žalobce v reakci na výzvu správního orgánu uvedl, že obvyklé bydliště prokázal doložením potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky a výpisem z živnostenského rejstříku, správní orgán měl za to, že žalobce tímto neprokázal, že má v České republice osobní vazby.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014, č. j. 2343/DS/14-3, jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že neshledal vady nebo pochybení, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno nebo změněno či věc vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Výzva k odstranění nedostatků podané žádosti spočívající v doložení osobních vazeb k místu přechodného pobytu na území České republiky (jako soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti ...atd.) a k předložení originálu dokladu totožnosti vyplývala ze zákona o silničním provozu a ze správního řádu. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobce, že k prokázání obvyklého bydliště postačuje doložit toliko některý z příkladně uvedených dokladů dle ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu. Konstatoval, že s ohledem na výskyt nežádoucí turistiky za řidičskými průkazy a zamezení obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů je povinností správního orgánu, aby přechodné pobyty vydávané cizinci

za svá obvyklá bydliště na území České republiky prověřovaly. Tvrzení žalobce, že zákon o silničním provozu nepožaduje prokázání osobních vazeb k místu přechodného pobytu na území České republiky, žalovaný pokládal za liché s odkazem na definici obvyklého bydliště dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a zjišťování stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalovaného žalobce vytrhává jednotlivá ustanovení zákona o silničním provozu z kontextu a snaží se přizpůsobit jejich obsahový význam svému účelu, tzn. toliko formálním přihlášením se k přechodnému pobytu na území ČR se domoci vydání řidičského průkazu, aniž by ovšem žalobce reflektoval povinnost splnění podmínky obvyklého bydliště. Žalovaný uvedl, že žalobci byla stanovena lhůta k doplnění žádosti a odstranění vad podání, avšak k doplnění podání ve smyslu prokázání osobních vazeb nedošlo, ani nebyla zaznamenána snaha o odstranění vad podání ze strany žalobce. Žalobce nadále setrval na názorech vyslovených zmocněncem o tom, že předložením uvedených dokladů splnil „náležitosti zákona“ a musí mu být okamžitě vydán řidičský průkaz.

Žalovaný byl toho názoru, že žalobci nic nebránilo prokázat osobní vazby k území ČR a deklarovanému přechodnému pobytu, pokud by je zde skutečně měl tak, jak požaduje zákon spolu se směrnicí EU o řidičských průkazech. Žalobce však důkazní prostředky, které by obvyklé bydliště na území ČR ve svém souhrnu dokazovaly, nenavrl. Žalovaný rovněž pokládal za nesmyslnost podmiňovat právo svobodně se pohybovat držením řidičského průkazu. Žalovaný odkázal na závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2013 ve věci sp. zn. 30 A 31/2012 a dále uvedl, že správní orgán byl povinen zjišťovat, zda úředně evidovaný přechodný pobyt žalobce na území je jeho obvyklým bydlištěm ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh), jak vyžaduje zákon o silničním provozu, včetně směrnice EU o řidičských průkazech. Žalobce však na výzvu reagoval negativně se snahou obviňovat správní orgán z nezákonnosti. Namísto zákonem předepsané součinnosti vede se správním orgánem spor, přičemž snahy žalobce polemizovat o výkladu zákona o silničním provozu ve smyslu naplnění podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR dle žalovaného odvádějí pozornost od podstaty daného problému, včetně zákonem stanovené povinnosti spolupráce žalobce se správním orgánem. Žalovaný tak uzavřel, že pokud by postačovalo předložení potvrzení o povolení k přechodnému pobytu, jak se toho žalobce domáhal, nebyl by v zákoně o silničním provozu věnován takový prostor definici obvyklého bydliště v návaznosti na směrnici EU o řidičských průkazech.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je mezi účastníky řízení sporné, zda v daném případě byly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky s odůvodněním, že žalobci se nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území. Žalobce v této souvislosti namítal, že v průběhu řízení správnímu orgánu předložil veškeré listiny a podklady vyžadované zákonem, konkrétně ustanovením § 92 odst. 4 písm. d), resp. ustanovením § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu se pro účely tohoto zákona obvyklým bydlištěm na území České republiky rozumí místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky kde fyzická osoba 1./ pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2./ pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Ve smyslu § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu také k žádosti o vydání řidičského průkazu podle odstavců 6 a 7 musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Jak Nejvyšší správní soud vyslovil ve skutkově obdobných věcech, v nichž přezkoumával zákonnost dříve vydaných rozsudků Krajského soudu v Plzni ve věcech žádostí žadatelů (německých státních příslušníků) o vydání řidičského oprávnění a řidičského průkazu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 - 29, ze dne 10. 2. 2015, č. j. 6 As 273/2014 - 27, či ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 As 256/2014 - 27, všechny dostupné na www.nssoud.cz), pokud se jedná o interpretaci shora citovaných zákonných ustanovení, má pro ni především význam směrnice č. 2006/126/ES, která v otázce vydávání řidičských průkazů občanům jiných členských států v zásadě převzala předchozí právní úpravu obsaženou ve směrnici Rady č. 91/439/EHS, o řidičských průkazech, ve znění pozdějších předpisů.

Podle čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice č. 2006/126/ES se řidičské průkazy vydávají pouze žadatelům, kteří: mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Pro účely této směrnice se pak dle čl. 12 „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamená přesun obvyklého bydliště.

K pojmu obvyklého bydliště se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 - 26, rovněž dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „žalobce v době řízení udal adresu svého přechodného pobytu na území České republiky, na které se však fakticky nezdržoval, popř. se zde zdržoval pouze krátkodobě – v řádu dnů či po dobu několika týdnů, zatímco zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) vyžadoval přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů“. Na uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud navázal ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013 - 68, v němž vyslovil, že „text zákona o silničním provozu (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o přiznání řidičského oprávnění v obnoveném řízení) byl podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačný. Ačkoli lze souhlasit se stěžovatelem, že hlavním účelem ustanovení § 2 písm. hh) citovaného zákona bylo definovat, který úřad je místně příslušným správním orgánem pro posouzení žádosti o řidičské oprávnění, zároveň zákonodárce využil této příležitosti, aby definoval pro účely zákona o silničním provozu též legislativní zkratku „přechodný pobyt“. Užívání legislativních zkratek vede k žádoucímu zkrácení zákonného textu. V daném případě byla v rámci definice jednoho zákonného pojmu zavedena též definice zákonného pojmu jiného (což lze s jistou nadsázkou označit za verbální ekonomii zákona), nicméně zákonodárce tak učinil dostatečně srozumitelným způsobem (srov. text v závorce „dále jen přechodný pobyt“). Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“. Podle citované judikatury je tak zcela na žadateli, aby doložil, že splnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění včetně

podmínky přechodného pobytu. Přitom se musí jednat o pobyt nikoli formální, tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, ale o skutečný, faktický pobyt.

Je tedy zřejmé, že z vnitrostátní i unijní úpravy jednoznačně vyplývá, že je nutné, aby žadatel prokázal svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokáže skutečnou délku svého pobytu na území, a to nikoli pouze předložením listiny, která mu formálně pobyt na území členského státu umožňuje. Institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného, nikoli pouze úředně evidovaného, pobytu žadatele na území České republiky, a to z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení potvrzení o povolení k přechodnému pobytu, stejně jako předložení výpisu z živnostenského rejstříku, tak samo o sobě ještě nedokládá, že žalobce jako žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu na území České republiky pobýval.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti v již výše citovaném rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 As 256/2014, vyslovil, že „pokud by akceptoval, že žadateli stačí pro prokázání obvyklého bydliště např. potvrzení o přechodném pobytu, bylo by možné, aby takový žadatel takto prokázal obvyklé bydliště ve více členských státech Evropské unie. Takový důsledek by byl zjevně v rozporu s úmyslem českého i unijního zákonodárce zabránit turistice za řidičskými průkazy“ (viz např. bod 70 rozsudku Soudního dvora ve věci C-419/10 Hofmann, ECLI:EU:C:2012:240, nebo důvodovou zprávu k zákonu č. 297/2011 Sb., sněmovní tisk č. 300/0, rok 2011). *Také teleologický výklad tedy podporuje závěr, že doklad o možnosti žadatele pobývat na území členského státu neprokazuje, že na území tohoto členského státu má obvyklé bydliště“.*

Žalobci je možno přisvědčit, že s předložením potvrzení o přechodném pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či výpisem z živnostenského rejstříku je v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. § 109 odst. 8 písm. g), zákona o silničním provozu počítáno jako s podklady pro vydání řidičského oprávnění, avšak jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 - 29, dostupném na www.nssoud.cz, „*tyto formalizované doklady však samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatele na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, jak správně a výstižně uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Je totiž nutné, aby žadatelé prokázali svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokážou skutečnou délku svého pobytu na něm, a to nikoli pouze předložením dokumentů, které jim formálně pobyt na území členského státu, zejm. s ohledem na veřejnoprávní regulaci pobytu cizinců, umožňují. Stěžovatel se sice dovolává jednotlivých částí textu zákona o silničním provozu, avšak přehlíží, že institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v jeho ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného a nikoli pouze úředně evidovaného pobytu žadatele na území České republiky z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení nájemní smlouvy a potvrzení o povolení k přechodnému pobytu proto samo o sobě nedokládá, že zde žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu pobýval; není totiž důležité, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale důležitý je obsah vztahů jimi založených, který*

podle Nejvyššího správního soudu v předmětné věci nenaplnuje pojem "obvyklé bydliště" stěžovatele na území České republiky“ [pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem].

Zákon o silničním provozu tak v žádném případě není koncipován tak, že by každému žadateli, který předloží doklady demonstrativně vyjmenované v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. v § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, bylo bez dalšího (automaticky) vydáno řidičské oprávnění a řidičský průkaz. Pokud v tomto ohledu existují na straně správního orgánu pochybnosti, což byl na podkladě provedené pobytové kontroly i případ nyní posuzované věci, je žadatel povinen správnímu orgánu prokázat materiální obvyklé bydliště na území České republiky. Posouzení skutečnosti, zda žadatel své obvyklé bydliště prokázal, pak je na správním orgánu, který musí své úvahy náležitě odůvodnit ve vydaném správním rozhodnutí. V daném případě však žalobce (aniž by adekvátně reagoval na vydanou výzvu) založil svou obranu na nesprávném právním názoru, že existenci obvyklého bydliště na území České republiky prokázal již tím, že předložil vyjmenované listiny. Předložil-li ovšem žalobce např. potvrzení o přechodném pobytu dle zákona o pobytu cizinců, doložil toliko tu skutečnost, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, avšak nikoli tu skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nic nemění ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „*adrese místa hlášeného pobytu na území*“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána adresa místa hlášeného pobytu na území tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese obvyklé bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Krajský soud na tomto místě odkazuje také na argumentaci, kterou senát 57 A použil ve srovnatelné věci již ve svém rozhodnutí ze dne 31. 7. 2014, č. j. 57 A 96/2013 - 41: „*Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah, stejně jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“.*“

Shora uvedené se pak týká i předloženého výpisu z živnostenského rejstříku, který podobně jako potvrzení o povolení k přechodnému pobytu, nemůže být dostatečným důkazem toho, že žalobce na území České republiky skutečně podniká, resp. jak dlouho zde podnikatelskou činnost vykonává. K těmto listinám tak musí přistoupit další důkazy nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí, např. další listiny či výpovědi navržených svědků. Žalobce

však ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Pokud žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území, včetně konkrétních skutečností týkajících se výkonu jeho podnikatelské činnosti, nemohl správním orgánům vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání skutečností, které ani netvrdil. Tento požadavek tak byl ze strany žalobce vznesen předčasně, neboť toto by správní orgány byly povinny učinit teprve tehdy, pokud by žalobce taková tvrzení vůbec předložil (a k nim navrhl konkrétní důkazy), na základě kterých by bylo možno otázku existence obvyklého bydliště hodnotit. Pokud by při existenci těchto tvrzení a důkazů správní orgány chtěly rozporovat otázku obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, bylo by jejich povinností uvést konkrétní skutečnosti nebo provést důkazy, které by byly způsobily žalobcem tvrzenou a doloženou skutečnost obvyklého bydliště vyvrátit. K takové situaci však v daném případě nedošlo. Správní orgány přitom nebyly povinny v tomto ohledu za žalobce cokoli dovozovat, či jeho tvrzení samy vlastní činností nahrazovat.

Za daného skutkového stavu tak krajský soud uzavírá, že správní orgán nepochybil, pokud žalobce vyzval k doplnění podané žádosti výzvou, jejíž obsah byl zcela jasný a srozumitelný, a která nevzbuzovala žádné pochybnosti o tom, co konkrétně bylo na žalobci požadováno, přičemž žalobci nic nebránilo na výzvu reagovat. Krajský soud se tedy nedomnívá, že by uvedený postup správních orgánů měl za následek porušení ustanovení o řízení takovým způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost vydaných rozhodnutí, ani nesouhlasí s tím, že by v odůvodnění vydaných správních rozhodnutí byl toliko „komentován“ (popisován) průběh správního řízení, aniž by v nich byly obsaženy povinné náležitosti odůvodnění rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu.

Dle krajského soudu je možno z obsahu vydaných správních rozhodnutí bez pochybností dovodit, k jakému právnímu názoru a k jakým závěrům ohledně žalobcem předložených listin správní orgány dospěly a také jaký důsledek dovodily. Správní orgány vznesly výhrady k dosud žalobcem předloženým listinám, kdy např. prvostupňový správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na obsah spisové dokumentace, z níž vyplynulo, že dle potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky byl žalobce hlášen přechodně na adresu..., kde spolu s přechodným pobytem uváděl i místo svého podnikání. Správní orgán dospěl k závěru, že o obvyklém zdržování se žalobce na této adrese lze důvodně pochybovat, kdy šetřením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, na místě samém nebyl na místě zastižen ani jeden z cizinců evidovaných na třístránkovém seznamu osob (130 cizinců) umístěném na schránce předmětné adresy. Pouze ve dvou případech dříve prováděných pobytových kontrol byl na uvedené adrese zastižen H.-D.S., který uvedl, že všichni cizinci uvedení na seznámech mají na uvedené adrese zajištěno ubytování, avšak kdy a jak často se zde zdržují, nevěděl. Rovněž z podkladů zaslaných správnímu orgánu Spolkovým úřadem pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu (SRN) vyplynulo, že žalobce nevlastní platné německé řidičské oprávnění, kterého se vzdal kvůli závislosti na alkoholu. Pro jeho vrácení by musel prokázat úspěšné ukončení protialkoholní léčby a jednoletou abstinenci a předložit pozitivní lékařsko-psychologický posudek. Rovněž bylo sděleno, že žalobce je stále hlášen ve městě

Dle názoru krajského soudu tak správní orgány dostaly požadavku, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a podle jaké právní normy rozhodl. Krajský soud se přitom neztotožnil s názorem žalobce, že by v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů nebyly obsaženy povinné náležitosti rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu a že by vydaná správní rozhodnutí byla ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zatížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění. Správní orgány se tedy dle krajského soudu nedopustily pochybení, které by ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod vedlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces či k porušení či bránění svobody usazování ve smyslu čl. 43 SES. Žalobci je možno přisvědčit, že je naprosto legitimní a plně v souladu se svobodou pohybu a svobodou usazování žádat o udělení řidičského oprávnění v kterémkoli členském státě za předpokladu, že žadatel splní podmínky dané právním řádem členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště. V daném případě přitom nevydáním řidičského oprávnění nebylo svobodě pohybu a usazování žalobce jakkoli bráněno, žalobce jako žadatel však neprokázal, že by měl v České republice obvyklé bydliště, a proto nebylo možno jeho požadavku vyhovět. Rovněž nelze souhlasit s argumentací žalobce, že pokud v řízení bylo správnímu orgánu předloženo čestné prohlášení žalobce, nebyl správní orgán již dále oprávněn cokoli prověřovat u příslušných orgánů v SRN. V této souvislosti je nutno poukázat na znění § 92 odst. 5 zákona o silničním provozu, dle kterého má-li správní orgán pochybnost o pravdivosti údajů uvedených v čestném prohlášení žadatele, ověří si jejich pravdivost u příslušného orgánu, ve kterém má žadatel přechází obvyklé bydliště. Této možnosti správní orgán využil, a tedy pouze uplatnil svou pravomoc k účelům, ke kterým mu byla zákonem o silničním provozu svěřena.

Na rozdíl od žalobce pak krajský soud nepokládá v dané věci za příléhavý ani rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10, neboť tento řešil jinou právní otázku na podkladě odlišných skutkových okolností, a to zda je možno neuznat řidičské oprávnění udělené v jiném členském státě v situaci, kdy stát vydání nezkomal dodržení podmínky obvyklého bydliště. V této souvislosti přitom Soudní dvůr EU vyslovil, že ačkoli je skutečnost, že držitel řidičského průkazu pobýval v daném členském státě s cílem využít méně přísné právní úpravy podmínek vydávání řidičských průkazů inherentní výkonu práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, musí být ustanovení čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice 91/439, jakož i čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 vykládána v tom smyslu, že nebrání právní úpravě hostitelského členského státu, která tomuto státu umožňuje odmítnout uznat na svém území řidičské oprávnění udělené jiným členským státem v případě, že je prokázáno na základě nesporných informací pocházejících od členského státu vydání, že držitel řidičského průkazu v době vydání tohoto průkazu nesplňoval podmínku obvyklého bydliště stanovenou v čl. 7 odst. 1 písm. b) směrnice 91/439 a čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice 2006/126.

Krajský soud tak v rozsahu, v jakém na základě žaloby přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného, nedospěl k závěru, že by v předchozím řízení nebyl řádně zjištěn stav věci, a že by se žalovaný řádně nevypořádal s odvoláním žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 7. srpna 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová